

v začetku, za kratki čas in v posmeh na razpolago! Zato je A. poslal prošno pismo na milostivega knezoškoja, gospoda dr. M. Napotnika, naj bi blagovolil rečeno knjige pred se zahtevali, se očitno prepričati in red napraviti, to je, nedostojno, razžaljivo vsebino iz te knjige odstraniti. Prečastiti gospod knezoškoj si je resen kroniko res dal dopolniti, pa učitelj se prošnja ni izpolnil, kajti dobil je od dekanije Novacerke celo nenepriskakovani odgovor: „Preč. kn.-šk. Lavatinski konzistorij na Vašo prošnjo ni najšel nobenega povoda, h kaki uvedbi!“ — Na takih način se Ogrizek v svojem obrezovanju in razžaljivem čez svojega bližnjega še podpira! potem tukem bi imel vsak duhovnik pravico v farovsko in cerkveno kroniko čez učitelje pisarist karkoli bi se na spoljabilo. Zato je bil A. primoran, celo zadevo c. k. sodnji v Celje izročil ter predlagat, da se ta kronika z Črničem zahteva in njemu pogled v isto dovoli, da po obsegu vseh razžalitev tožbo napravi in najprvo to dosegne, da se nedostojno gradivo deno potom posvetne pravice iz kronike odpravi, ker duhovska visoka oblast prehalibuje tega ne storil! da ne bo učitelj tudi še zaprje na nedolžen obrekovan. — Ta pa v „šolsko knjavo“ ni niti ene razžaljive besede čez Ogrizeka začelo, etudi je preveliko snovi in uzrokov do tega m. — Sodnja je cerkveno kroniko iz Črničem sicer zatrala, a kn.-šk. konzistorij je odgovoril, da je ne more poslati, ker kronika ni nikomur dostopna, dočim jo pa v farovži mnogi brali, ter nje vsebino pričovali; a kaj pa še v bodočnost? Je li ne bodo tudi vsi tamozni župniki, dekanji in obiskovajoči duhovniki to pisavo priljubno brali? Konzistorij da sicer rečeta, da je župnik Ogrizek o A. v kroniko nekaj pisal, a kaj in koliko, tega pa ne pov. Zato je A. znovega prisilen, s pomočjo c. k. sodnije, s pričami in dokazi predlagat, da se rečena kronika na vsaki način mora soditi predložiti, da se resnica izve, ter pravica do se, to je, da se razžaljenje prizadetemu za sedaj zadobije ter isto za celo bodočnost iz te knjige odpravi, skozi konzistorij še vedno pri svojem sklepu vstrajal, kričko zakrival, ter Ogrizekovo prednost, obrekovanje in obdobjenje s tem se naprej podpiral, da bi razžaljivem in farovsko-cerkvene kronike nikakor ne hotel odstranit.

Neomejeno

398

zaupanje

vživajo in zasluzijo

MAGGI JEVE kocke

(gotova goveja juha)

á 5 h

ker se jih z največjo pozornostjo izdeluje. V kakovosti so

najboljše!

Pazite na ime Maggi in

varstveno znamko zvezdo s križcem

Novice.

Anton Aškerc †. Iz Ljubljane poročajo, da je umrl tam mestni arhivar in pesnik, g. Anton Aškerc. Zadeba ga je kap. Pokojnik se sme razčutiti k najboljšimi slovenskimi pesniki in pisatelji. Bil je prosti, samostojni duh, ki si ni dal niti v najzlastnejših časih jezika zavezati. Znano je, da je bil pokojni Anton Aškerc duhovnik in je služboval v raznih krajih na Spodnjem Štajerskem. Ali njegov prosti duh in njegove svobodomiselne pesni je bili duhovniškim sorabtem trn v oku. Pričeli so ga zasledovati in zatrati, tako da je naposled slegel črno sukno in stolp v pokoj. Služil so potem dolga leta v Ljubljani kot mestni arhivar. V zadnjih letih je sicer hudo zašel v narodnjaško gonjo, a svojega svobodnega, protiklerikalnega mišljenja ni odložil niti na smrtni postelji. Anton Aškerc je spisal celo vrsto knjig, izmed katerih so bili prvi snopici pesmi najboljše. Posebno znane se njege pesni „Misel Svobode“, „Satanova smrt“, „Ahasverjeva himna noči“ in cikli iz „Jutranje dežele“ ter iz kmetskih puntov ... Klerikalci bivškajo seveda celo ob njegovem grobu. Ali z Aškercom je umrl vsekakor mož, kakor jih je na Slovenskem malo in na katerega so Sloven-

Iz Spodnje-Štajerskega.

Kje je Brenčič? Vse, kar je prav, — mi gotovo nismo pričakovali, da nas bode spuheljski prerok Miha Brenčič kar čez noč odrešil, čeprav so to njegovi črni priganjači začasa volitev na vse pretege obljubovali. Ali mislili smo vsaj, da se bode malo gibali; mislili smo, da bode Brenčič vsaj malo jeziketi brusil in vsaj navidezno „delal“. Pa ni nič, nič, prav nič. Najava neža vprašanja se obravnavajo v državnem zboru, — Brenčič pa lovi muhe. Za vraga, za muhe loviti pa vendar nimamo poslanca. Morda misli Brenčič, da je vse skupaj ena figura in se zanimal za tiste desetake, ki mu padajo tako lepo v naročje. Morda pa je izpoznał sam svojo nezmožnost in se je naveličal aportirati dr. Koroščeve zapovedi. Morda mu je jezikl prirasel ... Bogvè, kaj se je zgodilo, kaj je z njim! Ali na vsak razum bi ga prav ponižno prosili, da naj pové, zakaj je tako tih in zakaj se brigajo volili za lanski sneg. Povejte nam to, gospod državní poslanec Mihael Brenčič iz Spuhlja pri Ptiju ...

„Orli“ in „Marijine hčerke“, to so zdaj stebri klerikalne stranke na spodnjem Štajerskem. Stara taktika! V tem oziru nam pošle sivilasi prijatelj te-le vrstice, ki so do pičice resnične: Stariši prepovedujejo svojim sinovom pijačevanje, — klerikalni duhovniki pa zapeljujejo v čukovsko uniformo našemljene fante k ponočevanju in popivanju. Stariši pazijo, da se njih hčerke ne spridijo, — klerikalci pa zadržujejo dekleta od dela in jih učijo gostilniškega krokanja. In na svojih „paradah“ hodijo ta dekleta in ti fantje v obleki nedolžnosti, z vencem na glavi, ki ga dostikat ne zaslužijo več ... Ej ti čudna pobožnost! Svoj čas so se zbirale kmetske hčerke zvečer ob domači peči in so predle. Možje so sedeli ob mizi in podučevali fante v kmetskem ponosu. Danes sedijo stare ženice in starci možaki sami, — hčerka je v „teatru“ in pride šele ob polnoči domu. Fant je pri „čukovski“ telovadbi in drži nož v roki ... Ti prečudna novodobna pobrnost! Ali je res politika zatemnila i zadnjemu duhovniku oči? Kje so tisti sivilasi pošteni duhovniški možje, ki so vodili narod po pravi poti krščanstva? Tam na pokopališču spijo in v srčih naših starčkov še živijo ... Moj Bog, vera je res v nevarnosti!

„Narodni list“, katerega „pomen“ znajo edino pri tretji mizi v drugi sobi „narodnega doma“ v Celju ceniti, nadomešča svoj vpliv z znanimi ošabnimi opazkami in psovkami. Gospod Lesničar in Spindler se presneto motita, aka

menita s tem komu imponirati. Ljudje, ki so svojo papirnato stranko v tako kratkem času v „konkurz“ spravili in katerih podjetja čaka istotako bankerot, pač ne smejo dosti o taktiki govoriti in drugim politično nezrelost očitati. To je gotovo, da so politično neumnost gospodje v celjskem „narodnem domu“ v zakup vzeli. Pa ne vemo, ali vpliva nanje tudi bližina gotovih žganjaren tako hudo. No, to je vse eno. Hoteli smo le glasili tiste stranke, ki se je pri vsakem svojem nastopu deslej do kosti blamirala, ki je le karikatura politične stranke, — malo ponižnosti priporočati. Ponižnost je lepa čednost, gospodje, in mislimo, da nimate prav nobenega vzroka, liki pijancem razbijati po mizi in preklinjati. Le ponižni bodite, kajti — slovensko ljudstvo vas bode na prav neprijetni način čez stopnice svoje krčme vrglo ...

V Celju so se vršile te dni občinske volitve. Koncale so, kakor je bilo to naprej pričakovati, s popolno zmago napredne nemške stranke. Prvaki, ki imajo vedno takoj dolge jezike, se niti volitev udeležiti niso upali. Število njih glasov bi bilo gotovo manjše, kakor pri zadnjih volitvah in zato so se raje skrili v „narodni dom“, da poslušajo preroka à la Lesničar in Spindler. Izvoljeni pa so bili sledeči gg.: III. razred: dr. H. pl. Jabornegg (član), Joh. Koroschetz, Karl Mörtl, Anton Neubrunner, M. Rauscher, K. Teppeny, A. de Toma in dr. F. Zangerl, (odborniki), F. Hoppe, F. Vollgruber, G. Gradt, M. Antlej (namestniki); — II. razred: R. Costa-Khun, F. Karbeutz, D. Rakusch, F. Rasch, Jos. Rebeschegg, G. Stiger, L. Wambrecht-samer, R. Zangerl (odborniki), Joh. Mastnak, L. Putan, F. Ranzinger, F. Zeder (namestniki); — I. razred: Bruno Bauer, F. Donner, O. Eichler, dr. G. Jesenko, O. Praschak, Kl. Proft, W. Rakusch, dr. A. Schurbi (odborniki), W. Klemetschitsch, O. Paul, F. Porsche in dr. G. Skoberne (namestniki). Izid teh volitev jamči, da bode mestna občina i zanaprej gospodarski napredek ščitila. Cestitamo izvoljencem in volilcem!

Umrl je v Ptiju splošno znani čevljarski mojster g. Michael Martschitsch. Pokojnik je bil čez 30 let v Ptiju in si je s svojim krasnim humorjem ter s svojo požrtvovalnostjo med obrtniki in sploh mnogo simpatij pridobil. Dolga leta je bil tudi načelnik in častni načelnik c. k. vojaško-veteranskega društva v Ptiju, nadalje „Zugsführer“ prostovoljne požarne brambe, načelnik krojaške in čevljarske zadruge itd.

Nova planinska železnica.

V jeseni tega leta oddalo se bode krasno Karwendel-železnico oziroma Mittenwald-železnico premetu. Železnica ima normalno progo. Vlake pa bode gnala električna moč; v ta namen zgradilo se je ob potoku Ruetz veliko elektrarno. Nova železnica vezala bode zopet Tirolsko z Bavarsko. Prične se na zahodnem kolodvoru v Innsbrucku, vodi mimo mesta čez krasni železni most čez reko Inn in se obrne potem proti severu. Potem pride cela vrsta manjših tunelov. Mostovi, viadukti in tuneli so lahko ponos moderne tehnike. Malo za postajo Giessenbach pride železnica do avstrijske meje in vodi potem naravnost v München. Naša slika kaže zgoraj veliki viadukt nove železnice v Innski dolini pri mestu Innsbruck, spodaj pa tunele na skali, ki je znana pod imenom „Martinswand“ in od katere pričevanje, da bi tam cesar Martin kmalu svoje življenje izgubil. Nova železnica spada med najkrasnejše proge v čudovitem našem planinskem svetu.

